

Paradiso

Een hel was het, vrijdag 18 januari 1963. Ook in Brabant, waar ik woon. 's Ochtends lag er een dik pak sneeuw en schuurde de oostenwind onbarmhartig langs de huizen. De ramen van mijn slaapkamer bedekt met ijsbloemen, mijn plas in de po bevroren naast mijn bed.

Mijn moeder had me de St. Jansklokken, een krant van het bisdom 's-Hertogenbosch, in mijn handen geduwd. 'Tussen je borstrok en je trui doen. Dan blijft het lekker warm'. Gevoelstemperatuur bestond in die dagen nog niet.

Ik moest naar school; een barre fietstocht van mijn geboortedorp Berghem naar het naburige Oss. Zeven loodzware, eenzame kilometers langs eindeloos, witte weilanden. Soms lag de sneeuw zo hoog dat ik moest lopen, de fiets aan de hand, ploegend en beukend tegen de ijzige wind. Maar in mijn hoofd was het warm. Daar zong Anneke Grönloh over haar *Paradiso*, over het palmenstrand waar ze in de zon lag. En ik zong met haar mee, in het ritme van mijn pedaalslag.

Pa-ra-di-so.

Ach Anneke. Ik was verliefd op haar. De platenhoes zat achter het glas van de jukebox die in mijn vaders café stond. Ze keek me ondeugend lachend aan. Hand onder haar kin, het haar opgestoken. Wat was ze mooi. Ze kwam helemaal uit Indië, van het eiland Celebes. Samen met Willem Ruys was ze naar Nederland gereisd. Dat had ik gelezen. Zij werd zangeres en hij zou later tv-presentator worden. Anneke was ook verliefd geweest, daar in Paradiso. Maar haar vriendje had naar andere meisjes gekeken en was haar snel vergeten. Ik niet. Ik zou haar nooit vergeten.

Frater Walbertus stond de leerlingen van de vijfde klas op te wachten bij de deur. Hij lachte minzaam toen ik de St. Jansklokken onder mijn trui tevoorschijn haalde. 'Zie je jongen, het geloof beschermt je niet alleen tegen het kwaad, maar zelfs tegen de kou'. We kregen geschiedenisles. Niet mijn favoriete vak, maar dit keer ging het over Indië, het geboorteland van Anneke. Frater Walbertus vertelde dat het land nu Indonesië heette en vroeg of iemand een naam van een stad of dorp wist.

Rudy had 'Jakarta' geantwoord en dat was goed. Toen had ik mijn vinger opgestoken en 'Paradiso' gezegd. Frater Walbertus vroeg me waar die wijsheid vandaan kwam en ik was met Anneke op de proppen gekomen. Hij had me bulderend uitgelachen en de hele klas lachte mee. De rest is geschiedenis.

's Middags fietste ik met pijn in mijn hart weer naar huis. Het was kouder dan koud. De wind sneed dwars door de St. Jansklokken heen, het geloof had me in de steek gelaten. In mijn hoofd klonk niet meer de stem van Anneke, maar het lachen van frater Walbertus en van mijn klasgenoten. De sneeuw striemde in mijn gezicht, de tranen en het snot bevroren op mijn handschoenen. Ik kwam nauwelijks nog vooruit. *'Paradiso met je palmenstrand, wat geluk was werd verdriet'*.

Eindelijk was ik thuis. Mijn gezicht gloeide en er leek een leger mieren door mijn oren te kruipen. Mijn handen begonnen te tintelen; een kriebelend gevoel dat langzaam overging in een immense pijn. Zo erg dat ik moest huilen. Mijn moeder nam me mee naar de wasbak en hield mijn handen onder een koude waterstraal. 'Dan gaat het zo over en kun je naar de Elfstedentocht kijken op tv. Die mannen hebben het pas koud.'

Frater Walbertus, Anneke, Paradiso. Een hel was het.

Riny Boeijen